

σβεστον μεταβάλλουσα τοὺς Πεντηληϊοὺς ἐκείνους λίθους οἵτινες ἄλλοτε εἶχον παραστή μάρτυρες τοσαύτης ζωῆς, οὗς ἐπὶ εὐδαιμόνων ἄλλοτε χρόνων εἶχε φωτίσει ὥραια ἐδώλια ὄντας ὁ Ἀττικὸς ἥλιος. Τῆς ἀσβεστοποιουῦ δὲ ταύτης καμίνου τὴν ὑπαρξιν πιστοῦσιν ἐκτὸς τῶν εὐρεθέντων προφανῶν αὐτῆς ἐρειπίων καὶ αἱ παραδόσεις καὶ ἀναμνήσεις τυμβογερόντων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος λειψάνων, καθ' ἃ ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὁ τὰς τοῦ Σταδίου ἀνασκαφὰς ἐπιβλέπων ἀπόμαχος.

Μόνον δὲ ἀρχαιολογικὸν ἀντικείμενον ἀνακαλυφθὲν ἐν τῷ Σταδίῳ κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας καὶ εἰς χρόνους προγενεστέρους τῆς σημερινῆς ἀνασκαφῆς εἶνε ἀνάγλυφον εὐρεθὲν τῷ 1759 καὶ εἰς τὸ Νανιανὸν μουσεῖον τότε μετενεχθὲν, ὅπερ λεπτομερῶς ὁ Böckh ἐν τῷ Corpus Inscriptionum (ἀριθ. 455) περιγράφει. Δὲν μακρηγοροῦμεν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου γεγλυμμένων μορφῶν, ἀρκούμενοι ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ἔχουσιν αὗται σχέσιν πρὸς τοὺς ἐν τῷ σταδίῳ τελουμένους γυμνικοὺς ἀγῶνας. Παραθέτομεν δ' ἐνταῦθα μόνον τὴν ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον ἐπιγραφὴν, ὡς ἐξῆς ἀναγνωσθεῖσαν.

Οἱ πλυνῆς Νύμφαις εὐξάμενοι ἀνέθεσαν καὶ θεοῖς πᾶσιν Ζωαγόρας Ζωκύπρου, Ζώκυπρος Ζωαγόρου, Θάλλος Λεύκα, Σωκράτης Πολυκράτους, Ἀπολλοφάνης Εὐπορίωνος, Σωσίστρατος, Μάνης, Μυρρίνη(ς) ; Σωσίας, Σωσιγένης, Μίδας.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη φαίνεται τῷ Böckh ἀναγομένη εἰς ἐποχὴν ἀρκετὰ καλὴν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ὁ π δ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΚΡΟΣ.

VII.

Μετά τινος ἡμέρας ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ πανδοχείου τοῦ Πέτερς, καὶ ὁ κόμης Ἀλεξίος ἦτο καθ' ὁδόν, λέγων ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον, ἵνα εὕρῃ τὴν ὥραιαν τοῦ μνηστήν.

Ἡ χαρὰ ἐξεχείλει τῆς καρδίας τῆς Ἀλεξάνδρας.

Ὁ ἀναγνώστης ἅς μὴ ἀπατηθῇ καὶ πιστεύσῃ ὅτι ἡ εὐχάριστος φιλοδοξία συνέτεινεν εἰς τὴν χαρὰν ταύτην.

Ὁχι.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἦτο εὐτυχὴς ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀλεξίου· ἤθελε τὸν ἀγαπήσῃ πτωχὸν καὶ ἀφανῆ.

Ἡ θέσις καὶ ἡ καταγωγὴ τοῦ εὐγενοῦς κόμητος ποσῶς δὲν τὴν ἐθάμβωσαν· δὲν εἶδε κατ' ἀρχάς, εἰμὴ ψυχὴν ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς ψυχῆς· ἦτο εὐτυχὴς, τί τὴν ἐμελλε διὰ τὰ ἐπίλοιπα!

Ἐκάστην πρωτὰν κατήρχετο εἰς τὸν περίβολον, ἐνθα ὁ Ἀλέξιος τῆς εἶχεν ὁμιλήσει πρῶτην φοράν. Τὰ ἄνθη τῆς τῇ ἀπεικατέστησαν ἀξιαγαπητότερα, ἀφ' οἷου ὁ ἡγαπημένος αὐτῆς κύριος τὰ εἶχεν ἰδεῖ.

Τοῖς ἐπεδ' ἀψίλευε πλείονας περιποιήσεις θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὰ ἡγάπα περισσότερον.

Καὶ ἄνθη καὶ νεάνις ὡμοιάζον· ἐφάνοντο ὅτι ὡμίλουν σιγηλῶς περὶ τοῦ ἀπόντος.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας ταύτης, ἥτις ἡδέως ἐπλήρου τὴν ψυχὴν τῆς Ἀλεξάνδρας, νέφος ἐφαίνετο ἐνίοτε, διερχόμενον αἴφνης.

Τότε ἡ νεάνις ἐγένετο σκυθρωπή.

Ἐψιθύριζε μετ' ἀγωνίας.

— ὦ! εἰάν δὲν ἐπανήρχετο!

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἔλαμπε παρευθὺς,

θείαι ἀκτίνες ἐλπίδος ἐπλημμύρουν τὴν καρδίαν της, καὶ ἡ ταπεινὴ μνηστὴ τοῦ κόμης προσέθετε.

— Τὴ ὑπεσχέθη, θὰ ἐπανεέλθῃ!

Ἐπειτα ἔτρεχε νὰ ῥιφθῇ εὐτυχῶς, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Πέτερος, ὅστις ἀντασπαζόμενος τὴν θυγατέρα του, παρετήρει τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενον γηραιὸν ὄπλον.

VIII.

Ὁ Ἀλέξιος ἦτο εἰλικρινὴς, εἰπὼν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανεέλθῃ ἵνα ζητήσῃ τὴν ὥραίαν τοῦ μνηστήν.

Μόλις ἀπῆλθε, καὶ εὐθὺς ἀνυπομονῶν, ἐκάλει τὴν στιγμήν τῆς ἐπιστροφῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν πρωτεύουσάν, ἔχων τὴν καρδίαν πλήρη τῶν γλυκυτέρων σχεδίων, τὰ ὅποια προσηχὲς μέλλον ὤφειλε νὰ πραγματοποιήτῃ.

Τὰ χεῖλη τοῦ ἐψέλλιζον τὸ ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρας.

Ἡ εἰκὼν τῆς ταπεινῆς χωρικῆς ἦτο ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν οὐθαλμῶν τοῦ φάσμα ἀξέραστον καὶ εὐλογημένον, ὅπερ ὡς συνοδοιπὸρος, ἐβάδιζε μετ' αὐτοῦ, ἵνα συντέμνῃ τὴν μονότονον ταύτην ὁδοιπορίαν.

Οἱ μόνον ἐπίστευεν ὅτι ἔβλεπε τὴν Ἀλεξάνδραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἤκουε! φωνὴ μυστηριώδης ὡς ἐν ὀνείρῳ! αὐτὸς ἀπεκρίνετο πρὸς αὐτήν, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο φάσμα, τὸ ὅποιον ἐξηφανίζετο τότε μετὰ θείου μειδιέματος ἵνα ἀφανῇ στιγμήν τινα μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνεροπληθύντος ὁδοιπόρου.

Μεθ' ἡμέρας τινὰς ὁ Ἀλέξιος ἐπανῆλθεν εἰς Πετρούπολιν.

Ἡ εἰδῆσις τῆς ἀρίξεώς του ἐνεποίησεν ἐκεῖ ἐντύπωσιν, καθ' ὅτι τὸν ἐνόμιζον ἀποθανόντα ἢ ἐξόριστον.

Ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδον νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὴν αὐλὴν τὴν λαμπρὰν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅταν εἶδον τὴν αὐτοκρατορικὴν εὐνοίαν ἐπεκτεινομένην ἔτι εἰς τὸν νέον ταγματάρχην, ἔπαυσαν νὰ σχολιάζωσι τὰ αἷτια τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ αἱ εὐγενέστεραι οἰκογένειαι ἐδέχθησαν μετ' ἐπιδείξεων ζωηρότερας χαρᾶς τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ὡραίου φυγάδος.

Πολλὰι καρδίαι ἤρξαντο πάλλουσαι αὐτοῖς.

Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ περισσώτερον χρόνον ἀγamos, ἔπρεπε βεβαίως νὰ νυμφευθῇ. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἐσκέπτοντο αἱ πλείσται μητέρες, τῶν ὁποίων ἡ μυστικὴ φιλοδοξία ἐπόθει σιγῆλως διὰ τὰς θυγατέρας των τὴν πλουσίαν καὶ εὐγενῆ συγγένειαν τοῦ οἴκου τοῦ Κιῶφ.

Αἱ ἐορταὶ διεδέχοντο ἐορτάς.

Ὁ Ἀλέξιος ἦτον ὁ ἥρωας αὐτῶν.

Ἀλλ' ὁ ἥρωας δὲν ἐφαίνετο ποσῶς συμμυριζόμενος τὴν γενικὴν χαρὰν· ἐφαίνετο ἀπ' ἐναντίας, θέλων ν' ἀποφύγῃ τὴν τύρβην τῶν τέψεων, τὰς ὁποίας προσέκλουν πανταχοῦ ὅθεν διήρχετο.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἄλλοτε χαρίεις καὶ λαμπρὸς ἱππότης.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἦτο τεθλιμμένος, ἀλλ' ἦτο σοβαρός. Τὸν ἠθέλην ἐκλάβει τις μᾶλλον, βλέπων αὐτὸν, ἄνδρα πολιτικόν, ζητοῦντα νὰ λύσῃ τὸ νῆμα μεγάλης πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἡ ὡς νέον εὐνοούμενον, δίδοντα εἰς τοὺς χαρίεντας νέους τὸ σύνθημα τῆς ἀφροσύνης καὶ τῶν ἀσταθῶν ἐρώτων.

Πλουτίων συνοικισίων προτάσεις τῷ ἀπευθύνθησαν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεποιήθη ἀπάσας.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο φυσικῶς, ὅτι ἀποποιούμενος ἀπάσας τὰς λαμπράς ταύτας νύμφας, ἦτο βεβαίως ὁ κόμης ἐρωτευμένος, καὶ ἀπεκτησε τὸν ἔρωτα τοῦτον εἰς τὴν περιήγησίν του.

Δὲν ἤξευρον τί νὰ ὑποθέσωσι, διαλογιζόμενοι τὸ ὄνομα καὶ τὴν τάξιν τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης νεάνιδος, ἥτις ἠδυνήθη νὰ κατατάξῃ τὸν ἀποστάτην τοῦτον ὑπὸ τοὺς ὅμους τοῦ ἔρωτος.

Ἡρώτησαν τὸν ἴδιον Ἀλέξιον.

Ἐσιώπα, δίδων νὰ ἐννοήτωτιν ὅτι ἐπιμένοντες τὸν δυσηρέστουν.

Ἰλέμενον καὶ περιέμενον.

Παρευθὺς ἡ προφύλαξις τοῦ κόμητος, ἔδωκε θέσιν εἰς σοβαρὰν ἐνασχόλησιν.

Τί συνέβαινεν ἐν ἑαυτῷ;

Ἡ περιέργεια κατήντησεν εἰς τὸ ἐπακρόν της, καὶ αἱ ὑποψίαι ἤρξαντο διαδιδό-

μεναι χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὰς συναναστροφάς.

Βεβαίως ὁ κόμης ἦτο ζῶν αἰνίγμα.

Ἴδού τί συνέβαινε εἰς αὐτόν.

Τὰς πρώτας ἡμέρας μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρας ἀποχωρισμὸν του, ἡ καρδιά του, ὑπὸ τὸ κράτος ἔρωτος, τὸν ὅποιον ἐπίστευε σπουδαῖον. ἐπειδὴ ἦτο νέος, δὲν εἶχε παρατηρήσει οἷα ἤθελον εἶσθαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ τὸν πατέρα της ὑποσχέσεώς του.

Θὰ ἐνυμφεῖτο εἰς τὴν στιγμὴν τὴν νεανίδα, ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ.

Τῷ ἐχρειάζετο, ἂν οὐχὶ ἡ συναίνεσις, τοῦλάχιστον ἡ ἄδεια τοῦ αὐτοκράτορος. Βοτήριζε τὰς ἐλπίδας του, ἐνθουσιῶν ὑπὸ ἔρωτος, εἰς τὴν καλλωσύνην τοῦ μονάρχου.

Ἡ παρουσία τῆς Ἀλεξάνδρας τὸν ἐνθουσίαζεν· ἀπαται αἱ δυσκολίαι ἡφανίζοντο πρὸ τῆς διακροῦς αὐτοῦ ἐλπίδος· ἡ ἐπιθυμία του μάλιστα δὲν ἐβλεπεν ἐμπόδιον· ὁ ὑμέναιος οὗτος τῷ ἐφάνετο τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' αἷα ἀφῆκε τὴν Ἀλεξάνδραν, ἅμα δὲν εἶδε πλέον τὴν γλυκεῖν μορφήν τῆς ὡραίας νεανίδος, ἡ ἑξέψις κατηνυσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸ ἀποτέλεσμα παρῆλθε μετὰ τῆς αἰτίας.

Ἐπειτα εἶδε κατὰ πρόσωπον τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχε, καὶ ἐροβήθη! . . . Ἐφοβήθη διὰ τὸν ἔρωτά του, ὃς σπεύσωμεν νὰ τὸ εἴπωμεν. Φθάσας ἅπαξ εἰς Πετρούπολιν, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ νὰ βῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῷ ὁμολογήτῃ τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ἐδίστασε, φοβούμενος μὴ ὑβρισθῇ παρὰ τοῦ κυρίου του.

Εἰς ἑτέραν ἡμέραν ἀνέβηκε τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τῷ ὁμολογήτῃ τοῦτο, ἀλλ' αἱ ἡμέραι διήρχοντο, καὶ ὁ κόμης διετέλει ἐν σιωπῇ· καὶ ὁ γέρον Πέτερς καὶ ἡ θυγάτηρ του περιέμενον ματαίως εἰδήσεις παρὰ τοῦ νέου ταγματάρχου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ κόμης.

Ἴδού διατί ἦτο τεθλιμμένος καὶ σκυθρωπὸς ἐν τῷ μέτῳ τῶν ἐορτῶν, τὰς ὁποίας χάριν αὐτοῦ ἐδίδον.

Ποσῶς ἡ λήθη δὲν εἰτεχώρητεν εἰς τὴν

καρδίαν του, ἀλλ' ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως.

Ἡθέλησε νὰ περισπάσῃ τὸν νοῦν του.

Ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων ὁ πλέον ἄφρων, ὁ πλέον εὐφυής, καὶ πλέον τῶν νέων κυρίων ἐννοούμενος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ κζάρου.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ἔρρεον ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐκράτει προτωπεῖον· τὰ χεῖλη του ἐψέλλιζον ἀκαταπαύστως τὸ ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρας.

IX.

Ἐπαυσαν τὰ ἄματα εἰς τὴν περίβολον.

Ὁ χειμὼν ἐκτείνει ἐπὶ τῆς πεδιάδος τὸν μανδύαν τοῦ τῆς συμπεπηγυίας ὁμίχλης.

Εἶναι ἐμπέρα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς καθνται πλησίον τοῦ πυρός, ἐνθα λάμπουν ζύλα τιὰ ξηρῶν μυρικῶν.

Ἀμφότεροι τηροῦν σιωπὴν.

Ἴδού μετ' ὀλίγων τρεῖς μῆνες ἀφ' οἷου ὁ Ἀλέξιος ἀφῆκε τὸ πανδοχεῖον τοῦ Πέτερς· δὲν ἔλαβον ἀκόμῃ εἰδήσεις παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Πέτερς καθαρζεῖ μετὰ σοβαρᾶς προσοχῆς τὸ παλαιὸν του ὄπλον.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἦτο τεθλιμμένη· εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον στρέφει πρὸς τὴν θύραν τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα ἐπικυαλαδάνει μετὰ στεναγμοῦ δυσκόλως κρατουμένου, ἐργασίαν τινα ῥαψιδματος, συνεχῶς διακοπινομένην.

Πότον ἡλλαζεν ἡ νεανίς!

Δὲν εἶναι πλέον ἡ Ἀλεξάνδρα, εἶναι ἡ σκιά αὐτῆς!

— Πάντοτε κλαίεις τέκνον! τῇ εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, σφίγγων εἰς τοὺς δακτύλους του τὸ κοντάκιον τοῦ ὄπλου.

— Ἀλλοίμονον! τῷ ἀπεκρίθη ἡ θυγάτηρ του, τὸν ἀγαπῶ! δὲν ἐπανέρχεται . . . τί τῷ στυβεῖται ἄρα;

Αἶφνης κρότος ἀκούεται ἔξωθεν.

Ἡ νεανίς ἐγείρεται ὀρμητικῶς, τρέχει εἰς τὴν θύραν, τὴν ἀνοίγει φωνάζουσα:

— Ἐὰν ἦτο αὐτός!

Ἀλλ' ἦτο ὁ ἄνεμος, ὅστις πληροῖ τὸ αἶκημα, ἐγείρειν μετὰ πενθίμου ἤχου, τὴν τέφραν τῆς ἐστίας.

Τὸ πάθος τῆς Ἀλεξάνδρας θλίβει τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος πατρός της.

— Ἰπαγε ν' ἀναπαυθῆς, τέκνον, τῇ εἵπεν· εἶναι ἀργά. Καλὴν νύκτα.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀπελπισθεῖσα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀλεξίου, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς στιγμὴν συνδιαλέξεως.

— Πιστεύετε ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ, πάτερ μου; τῷ εἶπε.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Πέτερς.

Ἡ νεάνις κατέστη ἔρμαιον τῆς ὀδύνης.

— Ἐλθέ, θὰ τὸν λησμονήτῃς, κόρη μου, τῇ εἶπεν ὁ γέρον, σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ.

— Νὰ τὸν λησμονήτῃς! ἐψιθύρισεν αὕτη κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, νὰ τὸν λησμονήσω . . . εἶναι πολὺ ἀργά!

— Πολὺ ἀργά! εἶπεν ὁ Πέτερς ὡς σκοτοδινίων ἐκ βιαίας προσβολῆς, πολὺ ἀργά! . . . Τί θέλεις νὰ εἶπῃς; Ἄς ἴδωμεν, ἐξηγήθητι . . . δὲν τοίμῳ νὰ σ' ἐννοήσω.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Διατί πίπτεις εἰς τὰ γόνατα, τέκνον; τὴν ἠρώτησε· ποῖον σφάλμα ἐπραξας; Ὅποιας συγχωρήσεως ἔχεις ἀνάγκη; προσέθηκε μετὰ τόνου, θελὼν νὰ τὴν ἀνεγείρῃ.

— ὦ! ἀφετέ με εἰδῶ, τῷ εἶπεν, εἰς τοὺς πόδας σας, νὰ ἀποθάνω ἐκ θλίψεως καὶ αἰσχύνης . . .

Ὁ γέρον Πέτερς ἐρρίφθη πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενον ὄπλον.

Ἐλαβε τὸ ὄπλον.

Τὸ ἀνήγειρε καὶ ἐσκόπευσε τὴν θυγατέρα του.

— Νεὶ· φονεύσατέ με! ἐφώνησεν ἡ πτωχὴ Ἀλεξάνδρα, φονεύσατέ με . . . ἡτίμασα τὸ ὄνομά σας.

Ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους· τὰ χεῖλη τῆς ἐφέλλισαν δέξιν . . . ὄνομα ἴσως.

Περιέμενε τὴν θανατηφόρον βολήν.

Ἀλλὰ τὸ ὄπλον ἔπεσε τῶν χειρῶν τοῦ γηαιοῦ στρατιώτου.

— Ἄχ! δὲν δύναμαι! δὲν δύναμαι νὰ δουλοφονήσω τὴν κόρην μου, ἀνεφώνησε, ῥίπτομενος πρὸς αὐτήν.

Τὴν ἀνήγειρε, κλαίων,

— ὦ! τάλαινα Ἀλεξάνδρα! εἶπεν ὀδυρόμενος· καὶ ἔπειτα προσέθηκεν· ὦ! ὁ αἰσχυρός! . . . ὦ! ὁ ἄτιμος!

— Ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο τόσο γλυκεῖα, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀλεξάνδρα· μοὶ ἔλεγεν ὅτι με ἠγάπα! . . . Ἦτο μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν μᾶς ἔκαμεν, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ — Μὲ καθικέτευσε, καὶ αἱ ἱκεσίαι τοῦ μ' ἔκαμνον νὰ τρέμω, — τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων τοῦ με ἔκαιε, — ἐκάστη λέξις αὐτοῦ ἔφερε τὴν ταραχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μου. . .

— Φεῦ! ἐπίστευον εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ ὄρκου τοῦ, — ἐπίστευον εἰς αὐτόν. . . — Ἦθελον δώσει τὴν ζωὴν μου διὰ τὸν Ἀλέξιον, ναί, πάτερ μου! καὶ τῷ ἔδωκα τὴν τιμὴν μου! — Ἄ! εἴχετε δίκαιον, θέλοντες νὰ με φονεύσητε· ἀλλ' ἰδοὺ με πίπτουσα εἰς τὸ ὄναιδος, μετὰ τῆς καταφρονήσεως καὶ τῆς αἰσχύνης! . . .

— Σιώπα! σιώπα, τέκνον μου, μὴ ὁμιλῇς οὕτω, τῇ εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῆς καταπληρῶν αὐτὴν ἀσπασμῶν καὶ δακρύων. Ἐγὼ εἰμι ἔνοχος. Δὲν ἐπηγρύπνησα ἀρκούντως ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ μου· ἡ μήτηρ σου ἤθελε σὲ σώσει . . . ἀλλ' ἐγὼ, ἀνὴρ! . . . Καὶ ἡδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς τιμιότητος ἐνός Κιῶφρ. . . . Ἄκουσον, ἐπειδὴ δὲν ἐπανήλθε, φυλάττων οὕτω τὴν ὑπόσχεσίν σου, αὔριον θ' ἀναχωρήσωμεν καὶ θὰ ὑπάγω νὰ τῷ τὴν ἐνθυμίσω ἐγὼ, καὶ ἂν ἀρνηθῇ νὰ σὲ νυμφευθῇ, δυστυχίᾳ εἰς αὐτόν! θὰ τὸν φονεύσω!

— Αὐτόν νὰ φονεύσης, πάτερ μου! Ἄχ! ἤξιζε κάλλιον τότε νὰ ἐφόνευες τὴν κόρην σου!

— Τί λέγεις, δυστυχὲς τέκνον;

— Φεῦ! συγχώρησόν με, πάτερ μου, συγχώρησόν με, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ πάντοτε!

X.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Πέτερς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἐπορεύοντο τὴν ὁδὸν τῆς Πατροῦ πόλεως.

Ἡ ὁδὸς ἦτο μακρὰ καὶ κοπιαστικὴ.

Οἱ δρόμοι ἦσαν πλήρεις χιόνος, τὸ ψύχος ἦτο διαπεραστικὸν καὶ τὰ καταλύμματα ἦσαν πάντα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐταξείδευον πεζοί.

Ὁ γέρον Πέτερς ἐνεψύχου τὸ θάρρος τῆς

θυγατρός του, ὁμιλῶν αὐτῇ περὶ ἐλπίδος.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐμειδία θλιβερώς.

Ἦτο βεβαίη δ' ὁ Ἀλέξιος τὴν εἶχε λησμονήσει καὶ ὅ,τι ὑπεστήριζε τὴν δυναμὶν της εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην προσκύνεισιν. δὲν ἦτο ποσῶς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀχάριστος ἦθελε δυνηθῆ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ἡ ἐδέξ ὅτι ἦθελε τὸν ἐπανιδεῖ εἰτέτι ἅπαξ.

Πρὸ τινων ἤδη ἡμερῶν καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἦσαν ἐν τῇ ὁδῷ τοῖς ὑπελείπετο εἰς ἡμισείας ἡμέρας δρόμος, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου Πέτρου.

Ἐκάθησαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ ἐν ἁναπαυθῶσι στιγμὴν τινα.

Ἐτοιμάζοντο νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ταξιδιὸν των, ὅτε ἄμαξα διηγήθη πρὸ αὐτῶν.

— Συγγνώμην, κύριοι, εἶπεν ὁ Πέτερς εἰς τοὺς δύο ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἄνδρας, δὲν δύνασθε νὰ λάβητε μεθ' ὑμῶν τὴν κόρην μου καὶ τὴν ὁδηγήσητε μέχρι τῆς Πετροπόλεως; Ἐκουράσθη, πολὺ ἐκουράσθη τὸ πτωχὸν τέκνον· ἰδοὺ πέντε ἡμέραι, ἀφ' οὗ τοῦ ὁδεύομεν καὶ αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκαταλείπουσιν. Ἐν καταδέχησθε νὰ τῇ δώσητε μίαν θέσιν, ἐγὼ θὰ ὑπάγω πεζός· θὰ με περιμένῃ εἰς τὴν πόλιν τῆς πρωτευούσης, ὅπου φέρει ὁ δρόμος οὗτος. καὶ θὰ τὴν προφθάσω ἐγὼ ἀπόψε ἐκεῖ. Καίτοι κεκρωμένον· ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἡλικίαν, ἔχω εἰτέτι καλὰς κνήμας· εἶμαι παλαιὸς στρατιώτης, τὸ βλέπετε, καὶ παλαιὸς στρατιώτης εἶναι πάντοτε στερεός.

Ὁ εἰς τῶν δύο ταξιδιωτῶν ἐξέβηλε τὴν κεφαλὴν τῆς ἀμάξης.

Συνεκινήθη ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Ἀλεξάνδρας καὶ τῆς παθήσεως, ἣν ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Ἀναβῆτε, δεσποσύνη, τῇ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς πλήρους γλυκέως ἐνδιαφέροντος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη αὕτη, εὐχαριστῶ. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν λέγῃ ὁ πατήρ μου, ποσῶς δὲν ἐκουράσθην, ἀλλὰ, καὶ ἂν τοῦτο ἐγένετο, προσέθηκε, θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μετ' αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ, δεσποσύνη, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁ πατήρ σου δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ . . . Εἶναι θέσις τις καὶ δι' αὐτὸν πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου. Ἀνάβα, γενναῖέ μου,

εἶπε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Πέτερς, μετὰ τέσσαρς ὥρας θὰ φθάσωμιν εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Πέτερς καὶ ἡ θυγάτηρ του ἔλαβον θέσιν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους του, καὶ ἡ ἄμαξα διηθύθη πρὸς τὴν Πετροπόλιν.

Μετὰ τινας στιγμὰς, ὁ Πέτερς ἠρώτησε τοὺς ταξιδιωτὰς εἰς τὴν πόλιν τὴν κατοικίαν τοῦ ταγματάρχου Ἀλεξίου δὲ Κιῶφ.

Ὁ εἰς τῶν δύο ὁδοιπόρων ἐφάνη ἐκπεπληγμένος δι' ὁμοίαν ἐρώτησιν· ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί ὁ Πέτερς τῷ τὴν ἀπηύθυνεν.

Οὗτος, μ' ὅλας τὰς ἱκεσίας τῆς θυγατρός του, τῷ διηγήθη ὅ,τι γνωρίζομεν.

Τὴ μίτωπον τοῦ ταξιδιωτοῦ συνωφρυνώθη.

— Διατί δὲν ἀποτείνεσθε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα; εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἀλεξάνδρας, πάντοτε προσβλέπων μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ.

Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Πέτερς, ν' ἀποταναθῶ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα; Καὶ πῶς θὰ εἰσέλθω μέχρις αὐτοῦ;

— Δὲν μοι εἶπες ὅτι εἶται γέρων στρατιώτης;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν!

Λέγουσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δέχεται ἐκουσίως τοὺς παλαιούς στρατιώτας τῆς Ῥωσσίας . . . πρὸς τοῦτοις, ἐγὼ δύναμαι νὰ σοὶ προετοιμάσω συνομιλίαν μετ' αὐτοῦ.

— Μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος;

— Ἀναμφιβόλως.

— Εἰσθαι λοιπὸν . . .

— Εἶμαι ὑπάλληλος τῶν ἀνακτόρων, κατέχω καλὴν θέσιν.

— Ἰσῶς εἴσθε ἐπιμελητὴς . . . ἡ θυρωρός! ἐφώνησεν ὁ Πέτερς μετὰ σεβασμοῦ ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα, εἶμαι . . . καί τι τι, εἶπε μειδιών ὁ ὁδοιπόρος, καὶ ἰδοὺ τί θὰ κάμῃ νὰ φθάσητε μέχρι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἐμπιστεύομαι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἰς τὴν δεσποσύνην θυγατέρα σου, παρουσιασθήτε αὐτῇ τὴν ἐσπέραν εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἐπέκρασε λαῶς.

πρὸν δακτυλίδιον εἰς τὸν δάκτυλον τῆς Ἀ-σατε, ἀρ' οὗ τῇ ὑπευχέθητε νὰ τὴν νυμ-
λεξάνδρας.

Μετά τινος ὥρας ἡ ἄμαξα ἀφίκετο εἰς
μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· ὁ δὲ Πέτερος
μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἀπεμακρύνθησαν
ταχέως καὶ παρευθὺς ἐχάθη αὕτη εἰς περι-
στροφὴν ὁδοῦ τινος.

XI.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Ἀλέξιος διπυθύνετο
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, ὅπου
προσεκλήθη κατὰ διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος.

— Ἄ, ἰδοὺ σας ταγματάρχᾳ, εἶπεν ὁ τζά-
ρος, βλέπων εἰσερχόμενον τὸν νέον τοῦ εὐ-
νοούμενον.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἔρχομαι
κατὰ διαταγὴν τῆς Ἱμετέρας Μεγαλειό-
τητος.

— Καθήσεται.

Ὁ Ἀλέξιος ἔλαβε κάθισμα καὶ ἐκάθισεν,
ἀφ' οὗ πρότερον ἔκυψε πρὸ τοῦ ἡγεμόνος του.

— Οὐδὲν μοὶ εἶπατε περὶ τοῦ ταξειδίου,
τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐπεχειρίσατε, Ἀλέξιε;
τὸν ἠρώτηεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἀλέ-
ξιος, ἐκπλαγεὶς διὰ τοιαύτην ἐρώτησιν, ἡ
περιήγησις αὕτη ἐγένετο ὥς αἱ συνήθεις καὶ
οὐδὲν εὖρον ἄξιον, ὥστε νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν
Μεγαλειότητά Σας.

— Α! ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ προσή-
λων διαπεραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου
ταγματάρχου, ἄ! . . . ἐγὼ ἐπίστευα . . .
Μοὶ ὠμίλησαν περὶ διμήνου διαμονῆς εἰς
τὸ πανδοχεῖον ἐνὸς ὀνομαζομένου . . .
Πέτερος, νομίζω;

— Ναί, μονάρχα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξιος
εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκπλήξεως.

— Ὁ Πέτερος οὗτος ἔχει νέαν θυγατέ-
ρα; προσέθηκεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Μάλιστα βασιλεῦ . . . ἐψιθύρισεν
ὁ Ἀλέξιος.

— Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶναι ὡραία . . . ὡ-
ραιωτάτη . . . ὡς λέγουν, ἐξηκολούθησεν
ἀσπλάγχχνως ὁ τζάρος· σεῖς τῇ εἶπατε ὅτι
τὴν ἠγαπάτε;

— Πῶς! Ἡ Μεγαλειότης σας γνωρί-
ζει; . . .

— Ἡξεύρω ὅτι τὴν ἠπατήσατέ, ἡτιμά-

φρευθήτε.

— Χάριν! ἐψέλλιπεν ὁ Ἀλέξιος. Ἡ-
θέλησα μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπάνοδόν μου,
νὰ ἔλθω νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἱμε-
τέρας Μεγαλειότητος, νὰ τῇ εἶπω τὸν ἔ-
ρωτα, τὸν ὁποῖον ἡ νεάνις αὕτη μοὶ ἐνέ-
σπειρε διὰ τῶν χαρίτων τῆς καὶ τῶν ἀρε-
τῶν τῆς· ἀλλ' ἐφοβήθην μὴ κινήσω τὴν ὀρ-
γὴν σας· ἐσιώπησα.

— Οὕτω, ἐκάμετε τὴν ὑποτιθεμένης
αὐστηρότητά μου συνένοχον τῆς προδοσίαν
σας! Εὗρετε τοῦτο εὐκολώτερον, ἢ νὰ κρα-
τήσητε τὴν ὑπόσχεσίν σας· ἐπράξατε ἀτι-
μίαν κύριε.

Ὁ Ἀλέξιος ἐσκίρτησεν· ἔχων ὠχρὸν
τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβο-
λόντας καὶ τὴν φωνὴν ἡχηράν, ἀπεκρίθη
εἰς τὸν αὐτοκράτορα μ' ἐκφρασιν ὑπερηφα-
νίας προβληθείσης, ἣν ἐμετρίαζε μόνον τὸ
πρὸς τὴν μεγαλειότητά του σέβας:

— Μεγαλειότατε, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις
ἐπράξεν ἀτιμίαν, — τὸ εἶπατε, — οὐδὲ
ἐν λεπτὸν δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ σημεῖα
καὶ τὸν θαυμὸν τὰ ὁποῖα τῷ ἐχορηγήσατε!
Ἰδοὺ τὸ ξίφος μου, μεγαλειότατε. Ἐάν ἡ
φωνή μου σὰς προσβάλλῃ, στείλατέ με εἰς
τὸν θάνατον, καὶ θ' ἀποθάνω εὐτυχῆς, ἀρ-
κεῖ νὰ ἶδω ἔτι ἅπαξ τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ
ἐξαγοράσω τὴν συγχώρησίν τῆς μετὰ τὴν θυ-
σίαν τοῦ αἵματός μου. — Ἐάν μὲ ἀφίνε-
τε τὴν ζωὴν, θὰ ὑπάγω νὰ ταρῶ μετ' αὐ-
τῆς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς μακρὰν τῶν με-
γαλείων, διὰ τὰ ὁποῖα τὸ σέβας μου μ' ἀ-
πεκατέστησε προδότην τῆς ὀρκισθείσης πί-
στεως. Θὰ ᾔμαι ὁ τελευταῖος τῶν ὑπηκόων
σας, μεγαλειότατε, ἀλλ' ὁ τελευταῖος τῶν
ὑπηκόων σας θὰ ᾔναι ὁ εὐτυχέστερος τῶν
ἀνθρώπων, διότι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανορθώσῃ
τὸ σφάλμα του, νυμφευόμενος ἐκείνην, τὴν
ὁποίαν πάντοτε ἠγάπησεν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Θυρωρὸς τις ἐνεφανίσθη.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ὠμίλησε σιγῇ ὡς
ὁ θυρωρὸς ἔδειξε διὰ χειρονομίας μίαν τῶν
πλαγίων θυρῶν τοῦ γραφείου καὶ ἀπεμα-
κρύνθη.

— Καλῶς, Ἀλέξιε, εἶπεν ὁ αὐτοκρά-
τωρ εἰς τὸν εὐνοούμενον, ὅστις περιέμενεν

ἀπαθὴς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου του. Κα-
λῶς! εὐχαριστοῦμαι, ἀκούωνσε οὕτως ὁ-
μιλοῦντα. ἔχετε ἄδικον, ἀμφιβάλλοντες
περὶ τῆς καλλοσύνης μου. Αἶ! μὴ δὲν ἡ
ξεύρεις ὅτι ὁ ἔρως εἶναι εἰς ἀπάσας τὰς τά-
ξεις, εἶπε μειδιδῶν· ὅτι γνωρίζει νὰ πλησιά-
ζῃ ἀπάσας τὰς ἀποστάσεις: ὁφείλεις ν' ἀ-
ναμνησθῇς τὸν αὐτοκράτορα Πέτρον καὶ
τὴν καπηλίδαν Αἰκατερίνην: ἐγένετο αὐτο-
κράτειρα! Ὡς κάμης καὶ σὺ κόμησσαν τὴν
Ἀλεξάνδραν.

— ὦ! βασιλεῦ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέξιος
ἐνώνων τὰς χεῖρας, ἄφετέ με ν' ἀπέλθω τὴν
ὥραν ταύτην, καὶ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θὰ
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω τὴν μνη-
στήν μου εἰς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Διατί δὲν μὲ τὴν παρουσιάζεις τὴν
στιγμὴν ταύτην, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ διευ-
θυνομένης πρὸς τὴν οὐρανὸν, τὴν ὁποίαν τῷ
ὑπέδειξεν ὁ θυρωρός.

— Ἀλλὰ, βασιλεῦ, εἶναι ἀδύνατον τοῦ-
το! εἶπεν ὁ Ἀλέξιος.

Ὁ Ἀλέξιος ματαίως ἐζήτην νὰ ἐννοήσῃ

— Ἐλθέ, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ αὐτοκρά-
τωρ, ἀνοίγων τὴν θυρίδα, ἐλθέ!

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐνεφανίσθη, συνοδευομέ-
νη ὑπὸ τοῦ γενναίου Πέτερος.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν
νεάνιδα,

— Κόμη, ἰδοὺ ἡ σύζυγός σου. Σοὶ δὲ
δωτὴν θυγατέρα γενναίου στρατιώτου· τὴν
προικίζω μὲ πεντήκοντα χιλιάδας ρούβλια
καὶ θὰ ὑπογράψω εἰς τὸ συμβόλαιον.

— ὦ! βασιλεῦ! ἐφώνησεν ὁ Ἀλέξιος,
εἰς τὸ ἐπακρον τῆς εὐτυχίας.

Ὁ Πέτερος ἔμεινεν ἐμβρόντης

— Πῶς! ἀνεφώνησεν οὗτος, ὁ κύριος
δὲν εἶναι ὁ ἐπιμελητής, ὁ θυρωρός τῶν αὐ-
τοκρατορικῶν ἀνακτόρων!

— Εἶμαι ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ, εἶπε μει-
διδῶν ὁ Παῦλος Α'. διὰ τὴν ἐκπληξιν τοῦ
γέροντος στρατιώτου.

Ἡ εὐτυχία τῆς Ἀλεξάνδρας εἶναι ἀπε-
ρίγραπτος· ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως θὰ τὴν
ἐννοήσῃ. Ὡς πρὸς τὸν πατέρα της, ἔκλαιε
καὶ ἐγέλα συγχρόνως.

— Λοιπὸν, γενναίε μου, τῷ εἶπεν ὁ αὐ-
τοκράτωρ ἐτήρησά τὸν λόγον μου; εἰσαι
εὐχαριστημένος;

— ὦ! Βασιλεῦ. . . ὦ! Μεγαλειότατε!
. . . ὦ! ἀγνοῶ τί νὰ εἶπω. . . δὲν ἡ-
ξεύρω, ἐγώ. . . Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς
καὶ σὺ εἰσθε μέγας μονάρχης. . . καὶ ζή-
τω ὁ αὐτοκράτωρ! ἀνεφώνησε, μὴ εὐρί-
σκων ἄλλας λέξεις, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν χα-
ράν του.

— Καὶ τί θέλεις νὰ πράξω διὰ σέ; τὸν
ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Δός με τὴν ἄδειαν νὰ φονευθῶ, ὑπη-
ρετῶν σε.

— Ὁχι, ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως σή-
μερον.

Λοιπὸν! εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μοὶ δωρήσῃ πο-
λυκρίθμους ἐγγόνους. . . Ὡς τοὺς μάθω νὰ
γυμνάζωνται.

Τὴν ἐπιούσαν ὑπεγράφετο τὸ προικοσύμ-
φωνον, καὶ ἐτελείτο εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν
ἐκκλησίαν ὁ γάμος τοῦ εὐγενοῦς κόμητος
Ἀλεξίου δὲ Κιῶρη μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας,
θυγατρὸς τοῦ γέροντος Πέτερος.

Α. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΤΜΗΜΑ Α'.

Δὲν θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ βαπτί-
σματος ὡς θεολόγοι, διότι δὲν εἴμεθα εἰρὴ
ἀπλοὶ λόγιοι, οἵτινες οὐδέποτε θέλουσιν εἰσ-
έλθαι εἰς τὸ ἄδυτον.

Οἱ Ἰνδοὶ λοιπὸν ἐξ ἀμνημονεύτων χρό-
νων ἐβυθίζοντο καὶ βυθίζονται εἰσέτι ἐν τῷ
Γάγγῃ. Οἱ δὲ ἄνθρωποι, οἱ πάντοτε ὑπὸ
τῆς κρίσεως ἁγόμενοι, ἐφαντάσθησαν εὐκό-
λως, ὅτι τὸ πλύνον τὸ σῶμα πλύνει καὶ
τὴν ψυχὴν. Ὅθεν ἐν τοῖς ὑπογελαῖς τῶν
ναῶν τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρχον κάδοι μεγά-
λοι διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς μεμνημένους.
O nimium faciles qui tristia crimina coedis
Flumineae tolli posse putatis aqua.

Ὁ γέρων Βτοδιέρ, ὁ γδοηκοντούτης ὢν,
ἐξήγησε κωμικῶς τοὺς δύο τούτους στίχους:
«Περὶ ἐργον ἀξίωμα τὸ ἰσχυριζόμενον, ὅτι ἡ
λύπη ἐξαλείφει τὸ ἀδίκημα».

Ἐπειδὴ δὲ πᾶν σημεῖον εἶναι μνηστικόν